

Egy ember, aki komolyan gondolja

Heinz Kulüke és a szeméttelpek lakói

Szülőhelyem az alsó-szászországi Spelle. Ott lettem villanyszerelő, majd mérnöki tanulmányaim során kapcsolatba kerültem a *Steylel-Miszszionáriusok* rendjével. Megszakítottam tanulmányaimat, s inkább filozófiát és teológiát tanultam. 1986-ban pappá szenteltek.

Papként húsz évvel ezelőtt tanár lettem a Fülöp-szigeteken, Davao városának papi szemináriumában. A szemináriumhoz vezető út mentén volt egy szeméttelép, amely mellett naponta elmentem. Összebarátkoztam az emberekkel, és megpróbáltam segíteni nekik. Később Cebu-Citybe helyeztek át, hogy ott tanítsak. Gyánítottam, hogy itt is élnek emberek a szeméttelakon. Az az ötletem támadt, hogy motorkerékpárral követek egy szemeteskocsit, hogy megnézzem, hol rakodják le. Rémületemre emberek százaival találkoztam, mindenekelőtt sok gyerekkel.

Elhatároztam, hogy egy ideig én is a szeméttelakó helyen fogok élni. Ez először sokkolta barátaimat, a lerakóhelyen viszont azt mondták az emberek: „Ez komolyan gondolja!” Felajánlottak egy kunyhót, és kiosztottak nekem olyan dolgokat, amelyekre elengedhetetlenül szükség van a szeméttelakóhoz: egy kosarat és egy vaskampót.

Elkezdtem a lerakat lakóival együtt szétválogatni a szemetet. Akár napi tíz óra hosszú is. Ez természetesen nem volt egyszerű, mivel nem tudtam, mit kell keresnem. Az emberek együttérzésből a saját kosarukból az enyémbe dobáltak dolgokat, úgyhogy

a nap végén nagyobb bevétel volt, mint nekik maguknak.

A szeméttelakon végzett munka szélsőséges tapasztalat volt. A szemetet előzetesen nem szortírozzák, s az mindenhol jön, kórházakból is. Amputált végtagokat találtunk, sőt két alkalommal kartondobozba csomagolt halott gyereket is. Ezeket a képeket és a koszt nem lehet megszokni.

Amikor elkezdtem dolgozni a szeméttelakonon, mintegy 600 gyermekmunkatársam volt. Keserű szegénység kényszerítette a családokat arra, hogy a szeméttelakóra küldjék gyermekeiket, s azok olyan dolgok után kutassanak ott, amiket el lehet adni. Így járultak hozzá a gyerekek a család megélhetéséhez.

Ma egyetlen gyermek sincs a szeméttelakonon. A szülők megtanulták, hogy gyermekeik jobb jövője a jó képzettségtől függ. A gyerekek nagyobbik része azóta iskolába jár.

A gyermekek hiányzó bevételét pótolni kellett. Óvodák létrehozása lehetővé tette az anyák számára, hogy hosszabb ideig dolgozzanak a szeméttelakonon, de az óvodák azzal az előnnyel is jártak, hogy az idősebb gyerekeknek már nem kellett felügyelniük a kisebbekre, és így elmehettek az iskolába. Továbbá malacokat osztottunk ki, hogy felneveljék őket, vagy varrógépeket szereztünk be, hogy növeljük az emberek bevételét.

A családok vállalják az óvodák fenntartási költségeinek csekély részét, de ez az összeg különböző szol-

gáltatásokat tartalmaz, például segítségnyújtást az ételek elkészítéséhez. Nem koldusokká akarjuk nevelni az embereket, nekik kell saját fejlődésük főszereplőinek maradniuk.

A szükséges költségek nagyobbik része Európából jön. Szülőhelyemen, Spelleben sok embert megérintett a dolog, és elkezdtek konkrét programokat támogatni. Létrejött a „Páter Kulüke akciókör”. Más adományozók a *Steylel Mission St. Augustin* révén kerültek kapcsolatba velünk. Programjaink felkeltették egyes ügynökségek érdeklődését, s ezek aztán részben átvették a programok finanszírozását.

Megindító látni, az emberek hogyan veszik kezükbe saját sorsukat; hogyan fedezik fel újra öntudatukat a férfiak és nők, és hogyan veszik észre: Emberek vagyunk, és jogunk van ahhoz, hogy emberként bánjanak velünk. Mivel valaki érdeklődött irántuk, az emberek is elkezdtek érdeklődni önmaguk iránt. Ennek következtében sok ember áttelepült, ma már nem magukon a szeméttelakonon élnek, hanem csak azok közelében. Még mindig rendszeresen látogatom az embereket, és arra bátorítom őket, hogy járják a saját életútjukat. Időközben érdeklődés támadt más országokból is, ahol hasonló problémák vannak. Leveleket kapok, amelyekben arról érdeklődnek, hogyan értük el, hogy a gyerekek elkerültek a szeméttelakóról. Tapasztalatcsere jött létre.

Azt kívánám, hogy a jövőben egyetlen embernek se kelljen már szeméttelakonon élnie, hogy mindenkinek legyen a lehetősége tiszta helyen élni, és olyan helyen dolgozni, amely nem teszi tönkre az egészségüket, elegendő jövedelmet biztosít gyermekeik táplálásához és iskoláztatásához.

Lejegyezte
**Caroline
Alsheimer**

Forrás:
Publik-Forum,
2007/21

